

רע"פ 5412/18 - חמודה עבד אל קאדר חשב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5412/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

חמודה עבד אל קאדר חשב

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז (השופט א' יעקב) בעפ"ת 36440-03-18
מיום 4.7.2018

בשם המבקש:

עו"ד אשר ארבל

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז (השופט א' יעקב) ב-עפ"ת 36440-03-18 מיום 4.7.2018, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (השופטת ר' רז) ב-פל"א 8249-03-16 מיום 27.2.2018.

2. המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה; נהיגה ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; וכן אי ציות להוראות שוטר, לפי תקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

לאחר פרשת התביעה נדברו הצדדים במטרה להגיע להסדר בעניינו של המבקש. משכשלו המגעים, ובטרם החלה פרשת ההגנה, ביקשה המשיבה להודיע לבית משפט השלום לתעבורה כי בכוונתה לעתור להטלת עונש של מאסר בפועל על המבקש ולתקן את כתב האישום בהתאם. המשיבה הסבירה כי "בכתב האישום יש דף אשר לא נסרק", ובו נכללה הודעה לנאשם על כוונתה האמורה של המשיבה, בהתאם להוראות סעיף 15א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי).

3. בגין הרשעתו של המבקש בעבירות האמורות, השית עליו בית משפט השלום לתעבורה עונש של 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור על עבירה של נהיגה בזמן פסילה; 24 חודשי פסילה מלקבל או להחזיק רישיון; וכן 12 חודשי פסילת רישיון על תנאי למשך 3 שנים.

בגזר הדין נתן בית משפט השלום דגש מיוחד לחומרתם הרבה של המעשים שבגינם הורשע המבקש בעבירות מושא כתב האישום, ובפרט, לעובדה שהמבקש נהג נגד כיוון התנועה וניסה להימלט לאחר שרכבו נעצר על ידי שוטרי משטרת ישראל; וכן לעובדה שמדובר בפעם השנייה שבה נהג המבקש במהלך תקופת פסילה בת 15 שנים, אשר הושתה עליו במסגרת גזר דין בתיק ת"פ (ת"א) 40201/07 (השופט ח' כבוב) מיום 23.10.2008, בעקבות הרשעתו בעבירת הריגה בשל מעורבותו בתאונה קטלנית בתאריך 4.3.2007.

4. המבקש ערער על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה לבית המשפט המחוזי, אשר דחה את הערעור, בקובעו כי העונש שנגזר על המערער "לא סטה מהמקובל והסביר", וזאת לנוכח חומרתם הרבה של המעשים, כאמור בפסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה.

5. במסגרת הבקשה שלפניי חוזר המבקש ומערער על חומרת עונשו גם בפני בית משפט זה. המבקש טוען בבקשתו כי שגה בית משפט השלום בכך שגזר עליו עונש של מאסר בפועל, וזאת מאחר שכוונתה של המשיבה לעתור להטלת מאסר בפועל לא נזכרה בכתב האישום המקורי, דבר אשר מנוגד להוראות סעיף 15א לחוק סדר הדין הפלילי.

לשיטת המבקש, היענותו של בית משפט השלום לבקשת המשיבה לתיקון כתב האישום כמו גם החלטתו לגזור על המבקש עונש מאסר בפועל, מהוות עיוות דין אשר מצדיק מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי".

6. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי לא תינתן רשות ערעור על חומרת העונש שנקבע על ידי הערכאה הדיונית, זולת במקרים חריגים ומיוחדים שבהם ניכרת סטייה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים (וראו, למשל, רע"פ 2341/18 פלוני נ' מדינת ישראל (27.3.2018); רע"פ 5023/18 בדיר נ' מדינת ישראל (28.6.2018)). בנסיבות העניין, העונש שנגזר על המבקש תואם היטב את חומרתם המופלגת של מעשיו ואת רמת הענישה במקרים מסוג זה, ואינו חורג כלל ועיקר ממדיניות הענישה הנהוגה.

7. בטענתו של המבקש ביחס לאי-קיום דרישת סעיף 15א לחוק סדר הדין הפלילי אין כדי לשנות ממסקנה זו.

בית משפט זה כבר פסק כי תכליתו של הסעיף היא הבטחת זכותו של נאשם לייצוג, ויפים לעניין זה דבריו של השופט א' רובינשטיין ברע"פ 8058/12 אבו לבן נ' מדינת ישראל (12.11.2012):

"תכליתה של החובה הקבועה בסעיף היא בראש וראשונה להבטיח את זכותו של נאשם לייצוג. תכלית זו נלמדת מן האיסור העקרוני הקבוע בסעיף 15ב, שלפיו "לא יטיל בית משפט עונש מאסר בפועל על נאשם שאינו מיוצג", ומסעיף 15א(ג) הקובע כי "מסר התובע הודעה לפי הוראות סעיף זה, ימונה לנאשם שאינו מיוצג, סניגור". כלומר, הדברים מתנקזים לשאלת הייצוג" (שם, פסקה ט').

במקרה דנן, המבקש היה מיוצג לכל אורך ההליך, ובכך נתמלאה כדבעי כוונת המחוקק ביחס לסעיף האמור. לפיכך, אינני סבור כי נפל פגם בהתנהלות ההליך (ראו והשוו רע"פ 5184/15 קניימר נ' מדינת ישראל (27.7.2015); רע"פ 9698/17 בכריה נ' מדינת ישראל (22.1.2018)).

8. יש לציין כי למבקש הרשעה קודמת, מיום 18.2.2009, בעבירה של נהיגה במהלך תקופת הפסילה שנגזרה עליו, כאמור, במסגרת ת"פ (ת"א) 40201/07. בגין הרשעתו זו הוטלו על המבקש 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בנסיבות אלה, ובהינתן חומרתן הרבה של העבירות הנוספות שבהן הורשע בתיק מושא הבקשה, עתירתה של התביעה לעונש מאסר בפועל בעניינו של המבקש הייתה מוצדקת, וקשה להלום קיומה של ציפייה סבירה ולגיטימית אצל המבקש כי התביעה לא תעתור לעונש מאסר בפועל.

לאור האמור, ובצירוף מסקנתי בדבר הלימת העונש את נסיבות המקרה ואת מדיניות הענישה הנוהגת, לא שוכנעתי כי אופן התנהלותה של המשיבה גרם, במישור התוצאתי, לעיוות דינו של המבקש, וודאי שלא באופן אשר מצדיק ערעור "בגלגול שלישי".

9. אשר על כן, הבקשה נדחית, ובכך מתייתרת בקשתו של המבקש לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהוטל עליו. המבקש יתייצב לשאת בעונש המאסר בהתאם לאמור בפסק דינו של בית משפט קמא.

ניתנה היום, ו' באב התשע"ח (18.7.2018).

ש ו פ ט

